

2015. gada 10. jūlijā

„Andris Bērziņš, Latvia” ir uzraksts uz galda kartiņas Apvienoto Nāciju organizācijā. Patiesībā līdzīgu kartiņu uz galda saņem Latvijas pārstāvis jebkurā internacionālā sanāksmē, taču Latvijas galvenā galda kartiņa četrus gadus bija šī.

Prezidentam, atstājot amatu, allaž līdzī nāk liktenzīmes. Vaira Vīķe Freiberga iecēla savu mīļoto dzīvesbiedru Imantu Frederiku Freibergu par Triju Zvaigžņu ordeņa Lielkrusta komandieri.

Andris Bērziņš savai kundzei Dacei Seisumai šādu pagodinājumu nesniedza, pat ne Atzinības krusta goda zīmi ne. Un kas patiesi skumji– Andris Bērziņš Rīkojumu Nr.3 nerakstīja un Saeimu neatlaida. Nekādas izklaides.

Kā izvērtēt valsts prezidentūru un prezidenta veikumu? Protams, šim nolūkam vajag kritērijus, un es piedāvāju šādus:

- (i) oficiālo bilžu skaits;
- (ii) pārgriezto lentišu kopējais garums;
- (iii) pasniegto Triju zvaigžņu ordeņu un Atzinības krustu skaits;
- (iv) uzņemtie citu valstu prezidenti un lielākais haoss Rīgas satiksmē;
- (v) piedalījās/nepiedalījās Putina organizētās Uzvaras dienas svinībās;
- (vi) ekskursijas Austrumu virzienā un delegācijas lielums, pavadošo uzņēmēju saraksts, ieskaitot tos, kas dažādu iemeslu dēļ neatbrauca kopā ar Prezidentu atpakaļ;
- (vii) ar bākugunīm un signāltaurēm aprīkoto pavadošo mašīnu skaits un radītais PR iebrucoot Latvijas mazpilsētā;
- (viii) rezidences iekārtojumā ieguldītie līdzekļi un gaume;
- (ix) izmaksas valsts budžetam– tērpi, pusdienas, miesassargi, mājdzīvnieki un citas neatņemamas prezidenta ikdienas sastāvdaļas;
- (x) Vecgada vai Jaungada runa– prezidenta tērps;
- (xi) vieta ziņu virsrakstos;
- (xii) vieta Lato Lapsas daiļliteratūrā grāmatas formātā un apkopotās informācijas apjoms.

Aprēķināšanas metodikai par pamatu varētu ņemt Baltkrievijas prezidentu Aleksandru Lukašenko, kura veikumu pieņemt par 1.0. Mūsu prezidenti visos šajos aspektos, izņemot Lato Lapsas daiļliteratūru, saņemtu balles 0.1– 0.3, bet Andris Bērziņš pilnībā zaudētu saviem priekšgājējiem Vairai Vīķei Freibergai un Valdim Zatleram (aprēķinu sistēmā Guntim Ulmanim ir grūti iekļauties, jo valstij tomēr nebija resursu un pieredzes prezidenta dienesta spodrināšanā).

Savukārt drīz šajā sacensībā iesaistīsies Raimonds Vējonis. Kaut kā kremt par to, ka nekas pārsteidzošs no prezidenta kancelejas nav sagaidāms. Vējonis netērpsies sarkanā tērpā lai labi izskatītos fotogrāfijā starp Eiropas līderiem, nemainīs rezidences garnitūru un furnitūru, neiekaustīs žurnālistus, vārdu sakot– turpinās Andra Bērziņa demokrātisko stilu.

Savukārt Andris Bērziņš tagad kļūs par eksprezidentu, un arī šis laiks ir salīdzināms. Varētu veikt aprēķinus par pēcpresidentūras laiku, prognozējot arī Andra Bērziņa pienesumu:

- (i) autobiogrāfijas apjoms, krāsaino bilžu skaits un papīra kvalitāte;
- (ii) dzīvokļa iegāde un iekārtošana, uzmanību pievēršot vannasistabas un tualetes marmoram;
- (iii) savā vārdā nosauktas partijas dibināšana/nedibināšana un iespējami enerģiska rosības imitācija politikā;

(iv) piedalīšanās/nepiedalīšanās modes skatēs, pirmizrādēs, labdarības un atklāšanas pasākumos, tieša un netieša nevienam nevajadzīgu lietu prezentācija un reklamēšana;
(v) vieta vēsturē.

Bat ak vai– nav grūti prognozēt tuvāko nākotni: nekādu izpriecu tautai Andris Bērziņš neraisīs. Ne dzīvokļa izvēle un remonts, ne spīdīgas virtuves, ne spoguļotas tualetes. Nedibinās savu partiju, nenosauks to par Bērziņa Reformu partiju un neizčakarēs izglītības ministriju, dodot to vadīt saviem viegli alkoholizētiem draugiem. Saņems pensiju pusalgas apjomā, dāvās to skolām vai nabagmājām. Būšot gan Andrim Bērziņam sekretāre un apsardze. Netika pateikts vai abas vienā personā, bet, ja divās, tad es prezidentam abas vēlētu sieviešu dzimtā.

Latviešiem patīk galējības par savām pirmajām personām. Latvieši četrus gadus atpakaļ ar gavilēm pieņēma rīkojumu Nr.2, atlaida Saeimu, bet vēlāk tieši ar tādām pašām gavilēm aizslaucīja šā rīkojuma autoru Valdi Zatleru un rīkojuma rezultātu – Reformu partiju – vēstures mēslainē.

Kaut kā populāri pēdējos četrus gadus bija noķengāt Valsts prezidentu un pieprasīt viņa atkāpšanos. Pārsvārā par argumentiem tika izmantotas no konteksta izrautas tēzes un prezidenta balss tembrs, īpaši bieži– prezidenta vecums. Tiesa, Izraēlas valsts prezidentam Šimonam Peresam ir 91. Daudzi prezidenti ir vecuma grupā starp 80 un 90. Tā nu Andris Bērziņš ar saviem 70 šajā pulciņā tāds puika vien ir.

Atbilstoši Andra Bērziņa veselības stāvoklim, prāta spējām un mundrumam viņam būtu jāstrādā vēl gadus desmit. Man šķiet, Andris Bērziņš nekur nezdudīs un Dziesmu svētkos, teātra izrādēs, brīvdabas pasākumos un pilsētu svētkos būs redzams itin bieži, un kas būtiski– viens vai ģimenes lokā, vienkāršs un draudzīgs. Bet mums nāksies apskatīt viņa pienesumu Latvijas valstij un atzīt– tas bija tieši tik, cik konkrētā laikā savā valstī ar esošiem resursiem viņš varēja paveikt. Viens no iepriekš uzdotajiem jautājumiem bija– kuri prezidenti brauca uz Uzvaras dienas svinībām un smaidoši centās burzmā pietuvoties Vladimiram Putinam? Protams, Vaira Viķe Freiberga un Valdis Zatlers, bet ne Andris Bērziņš. Toties Andris Bērziņš brauca uz Azerbaidžānu, Turkmenistānu un Uzbekistānu, par Krieviju un Baltkrieviju izteicās kā par labiem kaimiņiem (jo citus kaimiņus taču mēs nemaz nevaram dabūt), runāja lauzītā angļu, bet literāri labā krievu valodā. Viņš brauca ar slēpēm, spēlēja tenisu un savā vecumā bija fiziski un garīgi labā formā. Viņš labprāt runāja par politiku, taču izvairījās no savas privātās dzīves publikācijas, nevairījās fotografēties pats, bet neļāva publicitātes sērgai uzbrukt viņa dēlam.

Šķiet, ka Vairas Viķes Freibergas lielākā kļūda bija nepieļaut grozījumus Nacionālās drošības likumā, kas noveda pie haosa KNABā, visatļautības SĀBĀ un Drošības policijā, pie dažādām oļektīm, mērot pielaidi valsts noslēpumiem. Domāju, ka tieši Ēlerte, Dimants un viņiem līdzīgie bija tie, kas sakūdīja Vairu Viķi Freibergu rīkot nevajadzīgu referendumu un novest mūs līdz policejiskai valstij. Pēdējos četros gados mums bija prezidents, kas atklāti atklāti iniciēja tautas vēlēta prezidenta institūciju, kā arī KNAB, SAB, VK un citu institūciju tiešu pakļaušanu prezidentam, nevis politikāņiem un partejiskām intrigām. Bērziņš publiski centās politiķiem atņemt ierasto desmaizi un varu valdīt ar KNAB un citu specdienestu rokām. Žēl, ka prezidentam šīs iniciatīvas neizdevās realizēt.

Patīk kādam vai ne – Valsts prezidents ANDRIS BĒRZIŅŠ BIJA LATVIJAS VALSTS PREZIDENTS. Ja privātas raidorganizācijas vai TV kanāli Latvijas prezidentu apsprieda, gānīja vai zākāja– tas bija viņu business. Ja Bērziņa palikšanu vai nepalikšanu amatā apsprieda vai iztīrāja nacionālā televīzija vai valsts radio, tad tā ir provokācija. Un šīs provokācijas iznākums ir Nacionālās radio un televīzijas padomes priekšsēdētāja Aināra Dimanta demisija, kaut arī faktiskie iemesli bija citi. Tomēr, ja par manu nodokļu maksātāja naudu kāds zākā vai nopeļ

Latvijas valsts karogu, ģerboni, valstiskumu, prezidentu, himnu, Satversmi, tad loģika saka – šo arī vajag patriekt!

Godātie lasītāji taču zina, kāda ir atšķirība starp žurku un kāmīti, abi tādi pelēki grauzēji? Kāmītim ir labāks PR (sabiedriskās attiecības). Igaunijas prezidentam un Lietuvas prezidentei bija labāks PR nekā Andrim Bērziņam, taču par cilvēciskajām īpašībām man šķiet– mūsu valsts prezidentam ar to viss bija kārtībā.

„Le roi est mort, vive le roi”. Lai veiksmē prezidenta amatā pavada Raimonu Vējonu!
Tiem, kas izlasījuši līdz galam, divas vēstis, lai atturētu no interneta piesārņošanas: autors nelasa komentārus; autors nepārstāv nevienu partiju un negrasās balotēties vēlēšanās.